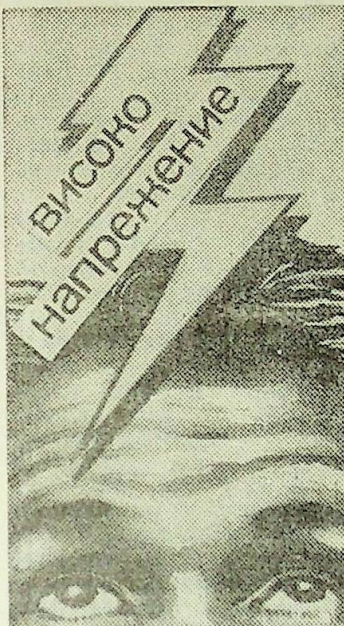

ЗА ГЛЪТКА ВЪЗДУХ

В сряда имаше митинг! Не! Шествие! Не! Мероприятие! Е, може и така да се каже. Защото по стар обичай, ако е имало мероприятие, значи нищо е нямало. Защо! Защото отново организаторите се молиха на гражданите да дойдат: „Хора. Русенци! Спрете се! Елате! Това, какъв въздух дишаме, не е ли ваш проблем!“.

Изглежда, че не е. Изглежда, че някой не дишат. Просто минаваха покрай малката групичка и от мисли по другите си проблеми не им оставаше време да попитат-разкажат или поне послушат — КОЛКО НИ СТРУВА ГЛЪТКА ВЪЗДУХ.

„Милите хора!“ Дали пък, ако ги беше събрал някой да ги убеждава да гласуват за него, нямаше да дойдат на тъпни и да викат колко то им глас държи: „Ние пак сме тук! Много сме!“.

Ще викат, надявайки се по не от викане да го докарат.

Много ще възразят — как

ва полза от викане! Да, но за да викаш, също трябва въздух. Или ще си го спестим за онова викане, с което ще изберем някой, който обещава да реши проблемите ни. А кога ще викаме против тези, които ни излъгали и продължават да ни лъжат!

В нормалните държави, с нормален въздух и нормално викащи хора за съвсем нормални искания само за броещи часове падат нормални правителства, избирайки без много викове.

А какви сме ние! След като ни викат да си помогнем сами. След като си пазиш последната глътка въздух да викаме за избори. След като нямаме въздух да извикаме и да поискаме отчет за нашия избор. Как ще ни нарекат децата ни, ако ги има — „мили хора“ или...

Нека краят на отговора остане за нас. Ако останем в този град.

Димитър ИВАНОВ

